

همراه خواهد داشت: چنانچه به ایران در جهت دستیابی به اهداف سیاسی و اقتصادی‌اش کمک اساسی شود، منجر به ایجاد تعادل در محیط و ثبات بیشتری در فضای امنیتی آن می‌شود، ایران تاحدودی از انزوا خارج و قدرت ناتو و آمریکا تعدیل می‌شود، ایران تاحدودی قدرت مانور پیدا خواهد کرد، کاهش هزینه‌های سیاسی و اقتصادی در همسویی منافع ایران با سازمان در بخش‌های مبارزه با تروریسم قاچاق و تولید مواد مخدر و تجزیه‌طلبی، گسترش اعتماد و حسن‌نیت و همکاری و ارائه چهره‌ای دوستانه و مثبت از جمهوری اسلامی ایران در نظر دولت مردان آسیای مرکزی و در نهایت تحکیم همکاری‌ها میان گروه کشورهای فارسی‌زبان و تحکیم پیوندهای سیاسی، امنیتی، نظامی و فرهنگی میان جمهوری اسلامی ایران و اعضای سازمان تقویت می‌شود.

پ) **حالت نه تقابل و نه همکاری:** در این گزینه استدلال می‌شود که هدف از تشکیل شانگهای در وهله اول حل اختلافات مرزی بین چین و روسیه بود و در مرحله دوم تلاشی بود در جهت یک همگرایی اقتصادی و امنیتی بین کشورهای منطقه، تا از این راه با بحران‌هایی که کشورهای آسیای مرکزی بعد از فروپاشی با آن روبرو بودند، مقابله شود لذا سازمان همکاری شانگهای قصد ندارد به مقابله به مثل با ناتو بپردازد. در این احتمال استدلال می‌شود که سازمان همکاری شانگهای، ورشوی جدیدی نیست و در واقع یک وزنه تعادل در برابر ناتو محسوب نمی‌شود. بنابراین کوچکترین دلیلی وجود ندارد که شرکت اعضای آسیای مرکزی در سازمان شانگهای مانع همکاری آنها در ناتو شود. سازمان شانگهای هیچ تهدید مستقیمی برای منافع آمریکا در آسیای مرکزی و به صورت کلی در بیشتر مناطق قلمداد نمی‌شود. لذا دو سازمان هر کدام در پی منافع خود هستند، سازمان همکاری شانگهای کوشش دارد تا ثبات منطقه‌ای را برقرار سازد، بر تروریسم غلبه کرده، جدایی‌طلبی را سرکوب کند و افراط‌گرایی را مهار کند، ناامنی و بی‌ثباتی‌های داخلی را از بین ببرد و با تجارت مواد مخدر و اسلحه و جنایات سازمان‌یافته مقابله به مثل کند. در مقابل، ناتو و آمریکا تلاش دارند تا از مزایای اقتصادی و بازار انرژی بهره برده لذا این دو سازمان هیچ برخورد و اصطکاک‌کی در